

γκρέμαρος ὁ, ἐνιαχ. γκρέμαρος Σίφν. γρέμαρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἐγκρέμαρος Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. ἐ γ κ ρ ε μ ν ὁ ς καὶ γ ρ ε μ ν ὁ ς, καὶ τῆς παρaxyγ. καταλ. -α ρ ο ς.

Μέγας κρημνός, ἐνθ' ἄν. Συνών. γ κ ρ ε μ α ρ ο ὅ κ λ α.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἐγκρέμαρος τοῦ Τροῦλλον Σίφν.

γκρεμαρούκλα ἡ, ἐνιαχ. γρεμαρούκλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ᾶ ρ ι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. γ ρ ε μ ν ᾶ ρ ι, καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -ο ὅ κ λ α.

Γ κ ρ έ μ α ρ ο ς, τὸ ὅπ. βλ.

γκρεμαρούλι τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ᾶ ρ ι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὅ λ ι.

Μικρὸς κρημνός.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Τ' Ἀγερακιῶ τοῦ Κρεμ-μαρούλ-λι Τῆλ. Τοῦ Δεσπότη τοῦ Κρεμ-μαρούλ-λι, αὐτόθ. Ὡς τὰ Κρεμ-μαρούλ-λια, αὐτόθ.

γκρεμῆς ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἐγκρεμῆς Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἐ γ κ ρ ε μ ὁ ς, κατὰ τὰ εἰς -ῆ ς τοπικὰ ἐπίρρ. κατὰ καμπῆ ς, κατὰ μεση ς, μεσοστρατῆ ς, περὶ τῶν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 2, 405 καὶ εἰς Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 12 (1915|6), 24.

Κατὰ κρημνόν: Δὲ μὲ βοηθαίη ἡ τύχη, μὲ πάει οὐλο ἐγκρεμῆς.

γκρεμιὰ ἡ, ἐνιαχ. κρημιὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς, κατὰ τινὰ ἀναλογίαν πρὸς τὸ γ κ ρ ε μ ο τ ο π ι ᾶ.

Κρημνώδης τόπος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ὡς τὲς γ-ἐρημιές τσαι ὅς τὲς κρημινιές τοῦ γιοῦ μου τοῦ Γιαν-ράτση Κύπρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἐγρεμιὰ Κέως.

γκρεμίδι τό, ἐνιαχ. γκριμίδ' Μακεδ. (Καρπερ. Κατά-καλ. Τριχοκκ.) γκριμίδ' Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ὁ ς καὶ τῆς παρaxyγ. καταλ. -ί δ ι.

Μέγας κρημνός ἐνθ' ἄν. πολλοὶ κρημνοὶ (περικτ.) Μακεδ. (Καρπερ. Κατάκαλ. Τριχοκκ.) β) Εἰς φρ. Γκριμίδια ἀπ' αὐτοῦ! (=κρημνίσου, φύγε ἀπ' ἐδῶ!) Σάμ. Συνών. γ κ ρ ε μ ο τ σ α κ ῖ δ ι α, τ σ α κ ῖ δ ι α.

γκρεμιδιάζω ἐνιαχ. γκριμ'διάζω Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ ρ ε μ ῖ δ ι.

Κατακρημνίζω ἐνθ' ἄν.: Δὲν τοῦ π'λῶ τοῦ μπλάρ', καλύ-τ'ρα νὰ γκριμ'διαστῇ. Συνών. γ κ ρ ε μ ῖ ζ ω, γ κ ρ ε μ ο τ σ α κ ῖ ζ ω.

γκρεμίζω, κρημνίζω Λέσβ. κρημνῶ Λέσβ. κρεμίζω Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) κρημίζω Θράκ. (Λίν. Καβακλ.) Καππ. (Σι-νασσ.) κρεμ-μίζω Κάρπ. Κύπρ. Μεγίστ. Χίος κρεμ-μίζ-ζω Χίος (Καρδάμ.) κρεμ-μῶ Κύπρ. κρεμῶν Μακεδ. (Κοζ.) κρεμῶ Πόντ. (Ἰνέπ. Κοτύωρ.) γκρεμνίζω σύνθηθ. γρεμνίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σέριφ. γρεμν'ζῶ Πάρ. (Λεῦκ.) γκριμνίζω

Μακεδ. (Κοζ.) γκρεμνίζω Σίφν. γκρεμνῶ Προπ. (Ἀρτάκ.)—Λεξ. Βυζ. Δημητρ. γρεμνῶ Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νάξ. (Ἀπύ-ρανθ. Κορων.) γκριμνῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) Μα-κεδ. (Βλάστ.) γκριμνῶ Σάμ. γκρεμνῶ Προπ. (Μαρμαρ.) γρεμνίζω Κρήτ. —Λεξ. Μπριγκ. γρεμνῶ Νάξ. γκρεμίζω κοιν. γκριμίζω Εὐβ. (Στροπον.) Ἡπ. (Μελιγγ. κ.ά.) Θράκ. (Σουφλ.) γκρεμίζω'μα Τσακων. (Χαβουτσ.) γρεμίζω Ἄνδρ. Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) κ.ά. γρεμίζω Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γρεμ'ζῶ Πάρ. (Λεῦκ.) γκρεμ-μίζω Ἀμοργ. Μεγίστ. Νίσυρ. γρεμ-μίζ-ζω Κάλυμν. Κῶς (Καρ-δάμ.) κ.ά. νγρεμ-μίζ-ζω Κῶς Ρόδ. γρεμ-μῶ Σύμ. νγρεμ-μῶ Ρόδ. γκρεμῶ Θράκ. (Κερκασ.) Πάτμ. Χίος (Βρον.) γρεμῶ —Λεξ. Δημητρ. γκριμῶ Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Δεσκάτ.) Θράκ. (Σαρκεκλ.) κρημίζω Μακεδ. (Ἐράτυρ.) γκρεμῶ Λεξ. Δημητρ. γρεμῶ Μέγαρ. γκριμῶν Ἡπ. (Δωδών. κ.ά.) ἀγρεμίζω Πελοπν. (Μάν.) ἀγρεμίζω Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) ἀν-γρεμ-μίζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀνγριμ-μίζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἐγκρεμ-μίζω Ἰκαρ. ἐγκρεμνίζω Λεξ. Μπριγκ. γρε-μίζω Κρήτ. Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) γκριμ-μῶ Λυκ. (Λι-βύσσ.) γκρενίχον Τσακων. γκρενίζουρ ἐν Τσακων. γριμ-μῶν Λύκ. (Λιβύσσ.) γρεμῶζω Θράκ. (Μετρ. Τσακίλ.) Ἀόρ. ἐκρέμισα Πόντ. ἐκρέμ'σα Πόντ. (Τραπ.) γκρέμ'σα Καππ. (Φάρασ.) ἐκρέμ'σα Πόντ. (Χαλδ.) ἐγκρενία Τσακων. ἀνγέμ-μα Καλαβρ. (Μπόβ.) Παθ. γρεμῆμαι Σάμ. κρεμῆγνμαι Πόντ. (Χαλδ.) κρεμῆγνμαι Πόντ. (Ἰμερ.) κρεμῆσκνμαι Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ.) κρεμῆζομαι Καππ. (Φάρασ.) ἀνγρεμ-μίδζο-μαι Καλαβρ. (Μπόβ.) Μετοχ. κρεμῆγμένος Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.) ἀνγρεμ-μῆμένο Καλαβρ. (Μπόβ.) γκρενιστέ Τσακων.

Τὸ μεταχρ. κ ρ η μ ν ῖ ζ ω. Κατὰ τὸν Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 4 (1892), 472, τὸ ε τοῦ γ κ ρ ε μ ῖ ζ ω ἐκ τοῦ κ ρ ε μ ῶ -ά ζ ω -ο μ α ι. Ὁ φθόγγος γ κ (g) ἐκ τοῦ γ κ ρ ε μ ὁ ς, διὰ τῆς αἰτίας. τ ὁ ν κ ρ ε μ ὁ. Οἱ τύπ. κ ρ ε μ ν ῖ ζ ω, ὅθεν κ ρ ι μ ν ῖ ζ ο ν καὶ γ κ ρ ε μ ν ῖ ζ ω καὶ Βυζαντ. Βλ. Ε. Κριαρᾶ, Λεξ. Μεσ., τόμ. 4, 298 κ.έ. Ὁ τύπ. γ ρ ε μ ῖ ζ ω καὶ εἰς Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Ἐνεργ. μετβ., κατακρημνίζω, καταρρίπτω τινὰ ἢ τι ἀπὸ ὕψους σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.) Τσα-κων.: Ὁ ἀέρας γκρεμίζει τὰ κίτρινα φύλλα τῶν δέντρων Ἀθῆν. Ἀπὸ ἡ δῶμα τὸ γρεμίσανε τὸ παιδί κ' ἐπόμεινε ὅς τὸ δόπο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκρέμ'σαν ἀτον ὅς σὴν θά-λασσαν Πόντ. (Σταυρ.) Ἐφρενίασεν ὁ ἄπ-παρος κ' ἐκρέμ-μισέμ-με Κύπρ. Ἄμα ἰδῆς τοῦ γ'μάρ' νὰ τῶλαφτιάζιτι, ἀμπήδα κάτ', γιατί θὰ προυγκήσ' κὶ θὰ σὶ γκριμίσ' (τῶ-λαφτιάζιτι = ὑψώνει τὰ ὦτα) Θεσσ. (Δομοκ.) Ρίχτον λίγον ἄμμον κὶ γκρέμ'σα χίλια καρύδια (ἐκ παραμυθ.) Ἡπ. Τόνε γρέμισε κάτω τὴ σκάλα Ἄνδρ. || Παροιμ. Ὅταν σὲ γκρεμίσῃ τ' ἄλλο, τραῦα τὸ καπίστρι (ὑπόμενε καρτερικῶς τὰ τῆς τύχης) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3, 676. || Ἄσμ.

Νὰ ἔταν βουνόν, ἐνγρέμουν το, δέντρο, ξερορίζω τὸ Ρόδ.

Ἡ γλῶσσα δούδει τὴν τιμή, κὶ ὁ νοῦς τὴν-ε προεπίζει κ' ἡ γλῶσσα δου τὸν ἄθροπο στυλώνει γ-ῆ γρεμίζει Κρήτ. (Μόδ.) || Ποίημα.

Κ' ἐγκρεμίζαν παλληκάρια | τοῦ γκρεμοῦ ἀπὸ τὴν κορφὴ Δ. Σολωμ. 58.

β) Ἐπὶ οἰκοδομημάτων, δένδρων, στύλων κ.τ.τ., καταδα-φίζω, ἐκριζῶ, ρίπτω κατὰ γῆς ἐν γένει κοιν.: Θὰ γκρεμίσω τὸ σπίτι, νὰ τὸ κάμω καινούργιο. Γκρεμίζω τοῖχο - μάντρα κοιν. Θὰ γκρεμίσετε τὸ σπίτι μὲ τὰ πηδήματα Ἀθῆν. Τὸ σπίτι μας ἐγρέμ-μισεμ'πὸ τὸ σ-σεισμὸν Κῶς (Καρδάμ.)

Γρεμάω τὸ παλαιοαχούρι Μέγαρ. Κρεμ-μίζω ἕναν κάστρο Κύπρ. Πουλᾶμε κι ἀγοράζουμε καὶ χτίζουμε καὶ γκρεμᾶμε (ἐκ διηγ.) Θράκ. (Κερκασ.) Γκρέμ'σα καμπόσις ἀχλάδης Εὐβ. (Στρόπον.) Σήμιρα γκρέμ'ζα 'λιές 'ς τ' Μαράθ' Θεσσ. (Πήλ.) "Ανεμος ἐκρέμισε τὸ δέντρο Πόντ. ("Οφ.) Σὲ γρεμνίζει ὁ ἀγέρας ἐδῶ πέρα Κύθηρ. Ἀπὸ κουλόνης μέσα 'ς ποντάμ' τὴ μιά τ' γκρέμ'σι τοῦ νιοῦ Μακεδ. (Κοζ.) || "Ἀσμ.

Πέντε πορτικοὶ βαρβάτοι | μοῦ γκρεμνίσαν τὸ κρεββάτι "Ἡπ.

Εἶδα κι τὰ μικρὰ πιδιὰ 'ς τὴ λάσπη κυλημένα,
εἶδα καλοὺς κι προνιστοὺς σὰμ βόρτις γκριμισμένους
(μοιρολ.) Στερελλ. ("Αχυρ.)

Γιὰ πίσου-πίσου, σταυραϊτέ, κι μὴ μὴ τρογυροιάζης,
μὴ μοῦ χαλάσης τ' ἄνθη μου, γκριμίσσης τοὺν καρπό μου
"Ἡπ. (Κόνιτς.) γ) Ρίπτω, ἀπορρίπτω κατὰ γῆς "Ἡπ. (Δω-
δών.) Θράκ. (Κεσάν. Σουφλ.) Πόντ. ("Οφ Χαλδ. κ.ά.): Γκρέ-
μισα τὸ μαρτήλι μου Κεσάν. 'Εφοβέθα, τὰ παραδάς ἐκρέμνα
καὶ ἔφρυγα (ἐφοβήθη, ἔφριψα τὰ χρήματα..., ἐκ παρρημ.)
"Οφ. 'Ο δεσπότης ἐκρέμ'πεν ἕναν λίραν 'ς σὸ δίσκον Χαλδ.
Νὰ τὰ γκριμνᾶτι τὰ παραμάσκαλα, κι ἀδυνατίζουσιν τὸ κλῆμα
(παραμάσκαλα = μικροὶ πλάγιοι βλαστοὶ) Σουφλ. || "Ἀσμ.

'Ανάθεμα π' ἐκρέμυζεν τὸ μῆλον 'ς σὸ πεγάδιν
Πόντ. δ) 'Επὶ ὄρνιθος, τίκτω Πόντ. (Κερκασ.): 'Ἡ κοσ-
σάρα ἐκρέμυζεν ὠβγόν (ἡ κόττα ἐγέννησε ὠβγό). 2) 'Ενεργ.
ἀμτβ., κατακρημνίζομαι ἀπὸ τινος ὕψους Κύπρ. Κῶς
Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νάξ. ('Απύρανθ. Φιλότ.) Πελοπ. (Μάν.)
Πόντ. (Τραπ.) Προπ. (Μαρμαρ.) Ρόδ. Σίφν. Σύμ. Χίος
(Βροντ.) κ.ά.: Γρεμνῶδας καὶ πααίνωδας κάτω 'χασα τὸ
γόσμο 'Απύρανθ. "Ἡπεςα ἀπὸ τὰ γκρεμνὰ, ἡγκρέμισα
καὶ 'σκοτώθηκα (ἐτραυματίσθη) Σίφν. "Αμ-μὰ ἐν' ἄκρα τζ'
ἐν' -νὰ κρεμ-μίσωμε (εἶναι ἄκρα, χεῖλος κρημνοῦ, καὶ θὰ κα-
τακρημνισθῶμεν) Κύπρ. Μονρέ, μὰ 'ς τὰ φονόγρεμνα κεῖνα
πᾶς; θὰ γρεμνίσσης, νὰ 'ενῆς χίλια κομμάτια! 'Απύρανθ.
'Επῆεν νὰ κόψη σῦκα κ' ἐγρέμισεν ἀπ-πάνω ἀπὸ τὴν συκιά
Σύμ. Γρέμ'σα ἀπ' τοῦ βλάρ' - τοῦ δέδρον - τὴ βέτρα Χαλ-
κιδ. Γρέμισα ἀπὸ τὸ δῶμα Φιλότ. || Φρ. 'Απὸ κακὸ γρεμὸ
νὰ γρεμίσσης! (ἀρὰ) Μάν. || Παροιμ. φρ.

'Ἄλλοῦ γκρεμᾶ ὁ καλόγερος | κι ἄλλοῦ γκρεμοῦν
τὰ ρούχα του
(ἐπὶ ἀκαταστασίας) Βροντ. Συνών. φρ. 'Α λ λ ο ὕ ὁ π α π-
π ᾶ ς κι ἄ λ λ ο ὕ τ ᾶ ρ ᾶ ς α τ ο υ.

"Οποῖος βιάζεται γρεμνάει
Μαρμαρ. "Ἡ παροιμ. φρ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. Συνών. φρ.
"Ο π ο ι ο ς β ι ᾶ ζ ε τ α ι σ κ ο ν τ ᾶ φ τ ε ι || "Ἀσμ.

"Οδεν ἐφρυχομάχησες, ἤσβησεν τὸ φεγάρι
κι ὁ πλάτανος ἐγρέμισε, γιὰτ' ἤσων παλληκάρι
'Απύρανθ.

Παπλᾶς τὸ εἶδεν τζ' ἔλαβεν, διάκος τζ' ἐπρουμουτ-τίστην,
ὡς τζ' ὁ ἄϊ-Πίσκοπος κρεμ-μᾶ 'πὸν τὸ θρονίον του

Κύπρ. β) 'Ερειποῦμαι, καταπίπτω εἰς ἐρείπια Θράκ. (Πλάγ.
Τσακίλ.) Κῶς Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νάξ. (Φιλότ.) Προπ. (Μαρ-
μαρ.) κ.ά.: Γρέμισε τὸ δονβάρι Φιλότ. Τὸ λοντροῦ δὲν κρα-
τοῦσε, ἡ στέγη γκρεμοῦσε Πλάγ. "Αμα γέν'δανε σαράδα
τὰ σπύτια, γρέμναε τὸ ἕνα Μαρμαρ. "Ολη μέρα θεμέλιωναν
καὶ τὸ βράδυ γρεμνοῦσε Χαλκιδ. 'Εγρέμ-μισεν ἡ ἐμβολὰ τσ'
ἐπλάκωσεν δὸν 'Ανδώνη τῆς Μαργιᾶς (ἐμβολὰ = ὑπόγειος
στοὰ ὀρυχείου) Κῶς γ) Προσκρούων εἰς ἐμπόδιον πίπτω
κατὰ γῆς καὶ τραυματίζομαι Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εγρέμισε
καὶ καλογρέμισε γιόλα. 3) Μέσ. ἀμτβ., κατακρημνίζομαι,

ρίπτομαι ἀπὸ ὕψους κοιν.: Γκριμίσ'κ' ἀπὸν τοῦ μβ'λάρ'
"Ἡπ. (Ζαχόρ.) Γκρεμνίζεται κάτω 'ς τὴ θάλασσα καὶ τὸ
φέραν σκοτωμένο Προπ. (Καλόλιμν.) 'Ἡ ἀλεποῦ ἀπὸ τὸ
φόβο σὶ ἐνγρενίστε τὰ θά'σσα (ἐκρημνίσθη εἰς τὴν θάλασσαν)
Τσακων. Τὸ νερὸ γρεμνίζεται μέσ' 'ς τὸ σπαράμι (= αὐλάκη
πρὸ τῆς δεξαμενῆς) || Παροιμ.

Ποῦ γκρεμιστῇ καὶ σκοτωθῇ κακοῦ θανάτου πάει
(ὁ βίαιος θάνατος εἶναι σκληρὸς) Ν. Πολίτ. Παροιμ., 3,
676. 'Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. κ.ά. || Ἀνίγμ.

'Απὸ ψηλὰ γκρεμίζεται, | πέφτει καὶ δὲ ραγίζεται
(ἡ βροχή) Θράκ. (Κασταν.)

Βαχτυλίδι πύρινο, πύρινο, τριπύρινο
ἀπὸ κρεμ-μὸ κρεμ-μίντζεται
καὶ πέφτει κι ἔρ ραῖντζεται

(τὸ φίδι βαχτυλίδι = δαχτυλίδι) Κάρπ. Τὸ αἰνίγμ. εἰς
παραλλαγ. κ.ά. || "Ἀσμ.

Βουνά μου, δὲν γκριμνίζιστι, ἰμένα γιὰ νὰ θάψ'τι,
γιὰ νὰ μὴ δῶ τὸ γιόκα μου, ποῦ θὰ τοὺν πάρον σκλάβον
Μακεδ. (Κοζ.)

Κάνω νὰ τὸν καταραστῶ τσαὶ πάλε τὸν λυποῦμαι,
ἀπὸ ψηλὰ νὰ γκρεμιστῇ τσαὶ χαμηλὰ νὰ πέση
Μεγίστ.

Καὶ κάτω ἐκρημνίστην κ' ἐσκοτώθηκε
Καπλ. (Σινασσ.)

'Εγί' ἀγαπῶ τές ὁμορφες τζ' οἱ ἄνοστες μισοῦμ-με,
νὰ μ' εὐρουν πάνω 'ς τὸν γκρεμ-μὸν κουντοῦμ-με τζαὶ
κρεμ-μοῦμ-με

Κύπρ.

'Απὸν γκριμνοὺς γκριμίζιτι, σὶ περιβόλ' μπαλῶ
Στερελλ. ('Αράχ.)

Γιφύριον-ἱστιογιώνανι 'ς τῆς "Αρτας τοῦ ποντάμι,
οὐλημερὶς τοῦ χτίζανι, τοῦ βράδυ ἐγκριμίζεται
Στερελλ. (Κολάκ.)

'Σ τὴ Τζήρη βγαίνει ἕνας καπνός, σὰν τί καπνός νὰ 'ν'
κεῖνος,

μήνα ἡ Τζήρη καίγεται, μὴν ὁ Χελμός γκρεμίζεται;
Πελοπ. ('Ολυμπ.) Πβ. καὶ Συναζάρ. γαδάρ. στ. 330 (ἐκδ.
Wagner, σ.121) «'Εγύρεψεν καὶ με πολλὰ μὴ νὰ με κου-
κουδῶση | πλὴν τῆς μητρός μου ἡ εὐχὴ καὶ τοῦ καλοῦ πα-
τρός μου | ἔσωσάν με κ' ἐγκρεμνίστηκα 'ς τὴν θάλασσαν ἀπέ-
σω». β) Πίπτων κατὰ γῆς τραυματίζομαι Α. Ρουμελ. (Καβα-
κλ.) Θράκ. (Σκόπ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Κεφαλλ. Κάλυμν. Κῶς
Νάξ. ('Απύρανθ.) Πόντ. ('Αμισ.): "Οδες ἤμου κ' ἐ'ὼ πρὸ μι-
κρός, ὅλον ἐγρέμνον, ὅλο σπασμένη 'τον ἡ κεφαλὴ μου 'Απύ-
ρανθ. 'Ἡπάιν-νε 'ς τόδ-δρόμον τζ' ἡγκρεμ-μίστη Κάλυμν.
'Εγρεμ-μίστην ἡ αἰλ-λιὰ τσ' ἡσπασεν δὸμ-πούαν δης (αἰλ-
λιὰ = ἀγγελὰς) Κῶς. Γλίστρησι τοῦ πιδι κι γριμίσ'κι Σκόπ.
'Φότι πορπάτεινε, ἔγλεψε κ' ἐκρεμίστη ('φότι = ἐνῶ, ἔγλεψε
= ὠλίσθησε) 'Αμισ. 'Εδιάης πάλι κ' ἐγρεμίστης, ποῦ νὰ σέ
φά' δὰ γρεμνά! 'Απύρανθ. 'Ἡ βοηθοῦσία ἐνγρεμ-μίστη 'ς τὸ
ρνάκι (βοηθοῦσία = ἀγγελὰς) Μπόβ. || Γνωμ.

'Ο χοῖρος ὅτα γρεμιστῇ, μαχαίρι σοῦ φωνάζει

(ὅταν τραυματισθῇ ὁ χοῖρος, πρέπει νὰ σφαγῇ, διότι ἄλλως
δὲν θεραπεύεται καὶ θ' ἀποθάνῃ) Κεφαλλ. "Οποῖος στραβὰ
πατεῖ, πέφτει καὶ γκρεμίζεται ἀγν. τόπ. Πβ. Μαχαιρ. 1,66
(ἐκδ. R. Dawkins): «καὶ ἐκρέμισεν ὁ παιδίος καὶ ἐτζα-
κίστην τὸ πόδιον του». γ) 'Αποβάλλω, ἐπὶ ἐγκύου Πόντ.
('Ινέπ.): 'Εκρεμ-μίστε (ἀπέβαλε). β) 'Ενεργ. ἡ μέσ.,

κατακρημνίζομαι έκουσίως, αὐτοκτονῶ "Ηπ. (Μαργαρ.) Θήρ. 'Ιων. (Σμύρν.) Κάλυμν. Κάρπ. Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Νίσυρ. Σίφν. Τήλ.: Γρεμνῶ καλύτερα κι ὄχι νὰ τὸν ἐπάρω 'φτὸ ποὺ μοῦ λέτε 'Απύρανθ. 'Ποὺ τὴν ἀπερπυσίαν του ἐπῆεν τῷ ἐκρέμ-μισεν 'ποὺ τὸν κρεμ-μὸν Κύπρ. Καὶ τότες ἡ ρήαινα ἐκρεμ-μίστην 'ποὺ τὸ παραθύρην αὐτόθ. || Φρ. 'Αγαπᾷ με ποὺ γρεμνᾷ 'Απύρανθ. || "Ἀσμ.

Κι ὁ νιὸς ἀπὸ τὴν βίχχαν δὸν πάει γιὰ νὰ γκρεμ-μίσῃ Τήλ.

Κεῖνον τὸ μαυρογένημον ἔθελεν τὸ κακὸν τῆς καὶ διὰ μιᾶς ἐκρέμ-μισεν καρσὶν τῶν ἀμ-μαθικῶν τῆς Κύπρ.

Μάννα μ', ἀν γκρεμιστῆς ἐσύ, γκρεμμέτ' ὁ κόσμος ὅλος Σμύρν.

Φέρ'τε μαχαίρι νὰ σφαῶ, γκρεμνόν, γιὰ νὰ γκρεμίσω καὶ πέτρες νὰ κακοδαρτώ, ν' ἀδικοθανατίσω Νίσυρ.

Ποῦ 'ναι γρεμός, νὰ γρεμιστῶ, ποῦ 'ναι φωτιά, νὰ δώσω, ποῦ 'ναι μαχαίρι, νὰ σφαῶ, νὰ κακοθανατίσω; Κρήτ.

'Η μάννα σου κ' ἡ μάννα μου νὰ πᾶ νὰ γρεμιστοῦνε κ' ἐμεῖς τὰ καλοερίζικα νὰ σφιχταγαλίστοῦμε.

'Αργυρᾶδ. Πβ. Συναζάρ. γαδάρ., στ. 320 (ἐκδ. Wagner, σ. 121): «'Η ἀλουποῦ τὸ νὰ ἰδῇ τὴν ἀπειλὴν ἐκείνην, | ἐκρήμνισεν καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέσω».

Β) Μεταφ. **1)** Καταβαρυσθάνω, καταστρέφω ὕλικῶς ἢ ἡθικῶς, ἐξολοθρεύω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Μ' τοὺ γκρέμισι τοῦ σπῖτ' ἢ ῥ'ναῖκα μ' (διὰ τῆς σπατάλης ἢ τῆς κακῆς διαγωγῆς αὐτῆς) Στερελλ. ('Αχυρ.) "Εγραψε 'ς τὸν ἀδερφό της νὰ ῥτη νὰ τὴν ἐγρεμίση, ποὺ τοῦ λέρωνε τ' ὄνομα Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'Εγρέμ-μισέν το τὸ παιδὶν (νυμφεύσας αὐτὸ μετ' ἀναξίας κόρης) Σύμ. 'Εγκρέμ'π'σεν ἐμὲν κ' ἐκράτεσεν ἐκεῖνον (παρηγγώνισε...καὶ ὑπεστήριξε...) Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) 'Εγρέμ-μισέν το τὸ πρᾶμαν του (τὸ ἐπώλησεν εἰς ἐξευτελιστικὴν τιμὴν) Σύμ. Μετ' αὐτὸ τὸν λόγον ντὸ εἶπε, ἐκρέμασες με μικρὸν (μὲ παρουσίαισες μηδαμινόν, εὐτελῆ) Πόντ. (Χαλδ.) 'Εκεῖ ποὺ γκρεμίστηκε αὐτὸς δὲ σηκώνεται τώρα (ἐπὶ χρεωκοπήσαντος) 'Αθῆν. Μοῦ λές πρᾶματα ποὺ ἔπρεπε νὰ πῆς προτοῦ μᾶς γκρεμίσουνε τὰ χρόνια Δ. Μπόγρ. Δράκκιν, 26 Γιὰ νὰ γκρεμιστῆς, οὔλα τὰ ἐξαναγύρισες (διὰ τῆς χρεωκοπίας σου ἀνεστάτωςες τὸ πᾶν) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3, 676 || Φρ. Νὰ σὶ γκριμίσ' οὐ λὺκ'ς! (ἀρὰ εἰς ἀτίθασον ζῶον) || Παροιμ. "Ενας δὲν ἡμίλειε καὶ πῆαν νὰ τὸν ἐγρεμίσουν (ἐπὶ τῶν μὴ μετὰ σθένους διεκδικούντων τὸ δίκαιόν των) Θήρ. Γκριμισμένους κὶ каработсаζ'σμένους ἀδέρφια εἶνι Στερελλ. ('Αχυρ.)

'Η οὐμόνοια χτίζει σπῖτι κι ἡ γκρίνια τοῦ γκριμίζ' Στερελλ. ('Αχυρ.) || Γνωμ.

"Οπου ἡ μοῖρα 'ς τὰ ψηλὰ τὸν ἄθροπο καθίζει, τόσο καὶ πιότερα πονεῖ, ὅδε τὸν ἐγρεμίζει

Κρήτ. Πβ. 'Ερωτόκρ. Δ 630 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδιδ.)

'Αδικονχτισμένον σπῖτι | πέφτει κὶ γκριμίζιτι Μακεδ. ('Εράτυρ.)

"Οπου τοῦ μέλλει νὰ πνιγῇ ποτέ του δὲ γρεμίζεται («τὸ πεπρωμένον φυγεῖν ἀδύνατον») Πελοπ. (Οἷτυλ.) || "Ἀσμ.

'Ο ἔρωτας εἶν' ἄπιστος καὶ τσὶ καρδιές ραγίζει, τσὶ φρόνιμοι κάνει λωλοὶ καὶ τσὶ λωλοὶ γκρεμίζει 'Ιων. (Κρήν.)

"Ερθεὶ ἀντάφα καὶ σεισμός, συναγορὴν χαλάζιν, ἄλλους ψηλὰ ἐκρέμιξεν, ἄλλους 'ς σὰ χαμελίας (ἔλθεν... σφοδρὰ χάλαζα...) Πόντ. (Χαλδ.)

'Εσύ 'σαι πολλ' ἄρρωστος καὶ πολλὰ κρεμυγμένος, ἄς ἀκλοθῇ σ' ἡ ἀδερφή σ' μετὸ σταμνὶν 'ς σὸ χέριν ἀτ'ς Πόντ. (Σταυρ.) || Ποίημ.

Καὶ θεὸς ὀρθὸς 'ς τὰ πόδια του νὰ στέκη ἐκεῖνος, ὅπου γκρέμισε τὴν πατρίδα μας μέσ' 'ς τῆς σκλαβιάς τὸν "Ἀδη;

Σ. Περεισιᾶδ., Χορ. Ζαλόγγ., 68. **β)** 'Απορρίπτω, ἐγκαταλείπω Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): 'Εποίκεν παιδία κ' ἐκρέμ'π'σεν ἀτὰ 'ς ἐμὲν ἀπάν' (τὸν ἐγκατέλειψεν εἰς τὴν φροντίδα μου) Κερασ. 'Εκρέμ'σα τὴν τέχνη μ' (τὴν ἐγκατέλειψα) Τραπ. || Φρ. 'Εκρέμ'π'σεν τὸ τδιλ' 'ς σὸ νερόν (τσὶλ' = σφουγγαρόπαννον, ἀπέβαλε πᾶσαν (αἰδῶ) Χαλδ. 'Εκρέμιζα ἓνα λόγον (ὠμίλησα ἀπερισκέπτως Κερασ. **γ)** 'Ανατρέπω, καταλύω, καταργῶ βιαίως σύνθηθ.: Γκρεμίζω εἰδῶλα - προλήψεις - θρόνους - κυβερνήσεις - ἐπιχειρήματα κοιν. **2)** 'Εκδιώκω σκαιῶς Θράκ. (Σαρεκκλ. Τσακίλ.) Μακεδ. ('Αηδονοχ.) Πελοπ. ('Αρκαδ.) Πόντ. ('Οφ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸν ἐγκρέμισα κάτ' ἀπὸ τὴ σκάλα (μεθ' ὕβρεων ἐξεδίωξα δι' ἄτοπον συμπεριφορὰν) 'Αρκαδ. 'Ο γαμπρός ἐντάβιξεν μετὴν πεθερὰν ἀτ' κ' ἐκρέμ'π'σεν ἀτεν ἔξ' ἀσ'ς σὸ σπῖτ' (ἐντάβιξεν = ἐφιλονίκησεν) Χαλδ. Δὲν τὸ γρεμίζεις, καμὲν', ἀπὸ κοδά σ', μόνε τό 'χεις καὶ σὲ παιδεύ'; Τσακίλ. 'Α σὲ γρεμίσω γὼν 'πεδωνά, μόν' νὰ δοῦμ' πότε! Σαρεκκλ. γρεμνίσ'κε 'πεδωνά καὶ πάει αὐτόθ. Συνών. γ κ ρ ε μ ο λ ο γ ῶ **2. β)** Κατὰ προστ. ὡς προτροπὴ εἰς ἀνεπιθύμητον νὰ ἀπέλθῃ κακὴν κακῶς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) Τσακων.: Γκρεμίσουν ἀποδῶ — ἀπὸ 'μπρός μου — ἀπὸ τὴ μέση — νὰ γκρεμιστῆς! (ἀρχ.: ἔρρ' εἰς κόρακας) σύνθηθ. Νὰ γρεμιστῆς, σὲ λέγω, καὶ νὰ μ' ἀφήξ'ς ἡσυχη Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρεμίστ' ἀπαδὰ—κά' (γκρεμισθῆτε ἀποδῶ κάτω) Πόντ. (Χαλδ.) Πάαινε, γρεμίσουν, φεύγα ἀπὸ βρός μου καὶ παρότα με! Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Ελα, μωρέ, γκριμ'σμένον, π' νὰ γκριμ'στῆς! (πρὸς δυστροποῦντα ἡμίονον) "Ηπ. (Ζαγόρ.) Χάγκε γκρενίσουν ἀπὸ τοῦρ ἐφού μὴ! (πήγαυε, γκρεμίσουν ἀπὸ τὰ μάτια μου!) Τσακων.: "Οδ' ντρεπούμενε; ὅδ' ἔγκον νὰ γκρεμιστῆρε, νὰ μὴ ντ' ὀρίνη ὁ κόσμος; (δὲν ἐντρέπεσαι; δὲν πηγαίνεις νὰ γκρεμισθῆς, νὰ μὴ σὲ βλέπῃ ὁ κόσμος;) Τσακων. Νὰ γκρεμιστῆς, νὰ πᾶς νὰ νιφτῆς "Ηπ. (Αὐλότοπ.) Δὲ βᾶς νὰ γρεμ'στῆς λέον γὼ, κακομοίρ' μ'! Λευκ. (Φτερν.) Πάαινε, κακομοίρα, νὰ κρεμιστῆς, ἀμὲ ἄχρηστη εἶσαι 'ς τὸ γόσμο Κάρπ. (Μεσοχώρ.) || "Ἀσμ.

Σήκον, πιάσ' καὶ τὸ μωρόν σου

καὶ κρεμ-μίστον 'ς τὸ χωράκσ- σου! Κύπρ.

Συνών. ἀ γ ω γ ι ᾶ σ' ἀ π ὸ μ π ρ ο σ τ ᾶ μ ο υ, ἀ γ ω γ ι α σ μ ῆ ν ο, (διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἀ γ ω γ ι ᾶ ζ ω), ἀ ρ α τ ῖ σ ο υ, (εἰς λ. ἀ ρ α τ ῖ ζ ω), γ κ ρ ε μ ο β ο λ ῆ σ ο υ (εἰς λ. γ κ ρ ε μ ο β ο λ ῶ), γ κ ρ ε μ ο λ ο γ ῆ σ ο υ (εἰς λ. γ κ ρ ε μ ο λ ο γ ῶ **1β**), γ κ ρ ε μ ο τ σ α κ ῖ σ ο υ (εἰς λ. γ κ ρ ε μ ο τ σ α κ ῖ ζ ω), ξ ε κ ο υ μ π ῖ σ ο υ (εἰς λ. ξ ε κ ο υ μ π ῖ ζ ω), τ σ α κ ῖ σ ο υ (εἰς λ. τ σ α κ ῖ ζ ω), χ ᾶ σ ο υ (εἰς λ. χ ᾶ ν ω).

3) Μέσ. ἀμτβ., ἐμπίπτω, καταλήγω, καταντῶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): "Αρρωστος ἀσ' ὄψεν ἐκρεμῖεν (περιῆλθεν εἰς κρίσιμον κατὰστασιν) Χαλδ. Πῶς ἐκρεμῖες ἀτὰ μέρᾱ; (πῶς

ἐξέπεσες εἰς αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη;) Τραπ. *Μὴ φογᾶσαι, ἐγὼ
'κὶ κρεμίζουμαι ἀπ'άν' τ' σ'* (δὲν σ' ἐπιβαρύνω, δὲν καταλή-
γω εἰς τὴν ἀνάγκην σου αὐτοῦθ.)

β) Κατὰ γ' πρόσ. μετὰ τὴν λ. λόγος, συντυχία, μοῦ ἐπι-
τρέπεται νὰ ὁμιλήσω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): *'Σ ἐμὸν λόγος
'κὶ κρεμίζεται* (συνων. μετὰ τὴν δὲν μοῦ πῆφτει λό-
γος, δὲν με ἀφορᾷ, δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ὁμιλήσω) Χαλδ.
'Σ ἐσὲν οὐντ'ζία 'κὶ κρεμίζεται (δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται, δὲν
ἔχεις δικαίωμα νὰ ὁμιλήσης) αὐτόθ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γκρεμισμένη* Πελοπν.
(Τριφυλ.) *Γρεμ-μηνέο* (Μπόβ.) *Γκρεμισμένα* Λιθάρια Ἀν-
τίπαζ. Ἡπ. (Κοκκιν.) Πάζ.

γκρεμίλα ἡ, Θράκ. (Ἐπιβάτ. Σηλυβρ. κ.ά.) Πελοπν.
(Ἀρκαδ. Δυρράχ. Καλάβρυτ. Κοντογόν. Λακεδ.) — Λεξ.
Βλαστ. 372 Δημητρ. *κριμίλα* Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) — Λεξ.
Βλαστ. 372 *γκριμύλα* Στερελλ. (Ἀράχ.) *κριμίλα* Α. Ρουμελ.
(Στενήμαχ.) *γκριμίλα* Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Αἰδηψ. Στρόπον.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀρτοτ. Ἀχυρ. Λεπεν. Φθιώτ.
Φωκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γκρεμίζω* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίλα.
Βλ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 2, 246-53 καὶ Μ. Φιλήντ. Γλωσ-
σολ. 3, 102-103.

1) Ἀπόκρημνος τόπος Εὐβ. (Στρόπον.) Πελοπν. Ἀρκαδ.
(Δυρράχ. Καλάβρυτ. Κοντογόν. Λακεδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν. Ἀράχ. Ἀρτοτ. Ἀχυρ. Λεπεν.) — Λεξ. Βλαστ. 372
Δημητρ.: *Δὲν εἶναι καλὸ χουράφ', νὰ γκριμίλα εἶναι, καὶ
λαγουᾶ'λίστρεις εἶναι* (λαγουᾶ'λίστρεις = μικρὰ χωράφια ὅσο
νὰ χωροῦν τοὺς λαγούς νὰ κυλιοῦνται) Στρόπον. Ἀπουκεῖ
θὰ διαβῆς: *Εἶναι οὐλον γκριμίλα!* Λεπεν. *"Εἴ' νὰ γκριμί-
λα ἰκεῖ 'ς τοὺν Ἀκατ' Ἀντ' γον!* Ἀχυρ. Κατέβα ἐδῶ ἀπὸ
τὸ μουλάρι, γιὰ εἶναι πολὺ γκριμίλα Πελοπν. (Κα-
λάβρυτ.) Συνών. ἀπόγκρεμος 3, γκρεμός 1,
γκρεμοτόπι, γκρεμοτοπιά, γκρεμοτόπος,
κακόβολο (εἰς λ. κακόβολος), κακοπετριά,
κακοτοπιά, χάλαρο.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γκρεμίλα* Πελοπν. (Ἀ-
χαΐα Ὀλυμπ.) καὶ *Γκρεμίλες* Πελοπν. (Ἀρκαδ. Τριφυλ.)

2) Πτώσις ἀπὸ κρημνοῦ, κατακρήμνις Στερελλ. (Ἀ-
ράχ.): *"Εφαγι μιά γκριμύλα.* Συνών. γκρέμισμα,
γκρεμοτσάκισμα. 3) Ἀντὶ τῆς προστ. τοῦ ρ.
γκρεμίζω, εἰς δῆλωσιν ἀγανακτήσεως, ἀποστροφῆς
Α. Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιππούπ.) Εὐβ. (Αἰδηψ.) Θράκ.
(Ἐπιβάτ. Σηλυβρ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀράχ. Ἀχυρ. Φθιώτ.
Φωκ.): *"Αι, γκριμύλα! Γκριμύλα ντέ!* (γκρεμίσου,
γκρεμοτσακίσου) Ἀράχ. || Φρ. *Σάρα κὶ γκριμίλα
νὰ γέ'ν' (ἀρά) Φθιώτ. Φωκ. Γκριμίλα, ἔλα γλήγουρα 'ς τοῦ
σπίτ', θὰ σὶ δείρουν!* Αἰδηψ. Συνών. ἀρατίλα, γκρε-
μοτσακιά, γκρεμοτσάκισμα, γκρεμοῦ-
λα, ξεκουμπίσου (εἰς λ. ξεκουμπίζω).

γκρέμιος ἐπίθ. Ἴων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυ-
νour.) — Μ. Ἀργυρόπ. εἰς Ν. Ἔστ. 2, 99 Α. Κυριαζ. εἰς Ἀν-
θολ. Η. Ἀποστολίδ., 179. L. Roussel, Grammaire, 326.
— Λεξ. Δημητρ. γρέμιους Σάμ. Οὐδ. γκρέμι Ἴων. (Σμύρν.)
Τσακων. (Χαβουτσ.) γρέμι Θράκ. (Αἰν.) Παρ. γρέμιν Πόντ.
(Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γκρεμίζω*.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἀπόκρημνος Πελοπν. (Κυνour.) Σάμ.:
Οὐλος ὁ τόπος ἦτανε γκρέμιος κ' εἶδανε καὶ πάθανε ὅσο νὰ

*'ρθοῦνε Κυνour.) Πάει, κὶ βοίσκιτι 'ς ἓνα μέρος παραθα-
λάσιον πολὺ γρέμιον Σάμ. 2) Ἐρειπωμένος Ἴων. (Σμύρν.)
Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνour.) Μ. Ἀργυρόπ. ἔνθ' ἄν. Α.
Κυριαζ. ἔνθ' ἄν. L. Roussel ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.:
Προῖκα τὴ λέτε, καλότυχε, κὶ αὐτὴ, ἓνα γκρέμιο σπῖτι!
Κυνour. *"Ολα ἀπομένον γκρέμια ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ σεισμοῦ*
Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.*

*Κ' ἦταν τὸ συναπάντημα τὸ πρῶτο μιά χαρά,
κοιτὰ 'ς τὸ γκρέμιο μύλο*
Α. Κυριαζ. ἔνθ' ἄν.

Β) Οὐδ. οὐσ. 1) Ὁ κρημνὸς Θράκ. (Αἰν.) Πάρ. Πόντ.
(Οἶν.): *Ποῦ 'ς τὰ γρέμια ἤσουνε;* Οἶν. || Ἄσμ.

*Ξέρεις ποιοὶ τὸν σκοτώσανε, ποῖα γρέμια τὸν ἐφάγαν
καὶ ποῖα κυρὰ τότε θωρεῖ καὶ πίσω δὲ γυρίζει;*

Αἰν. 2) Τὸ ἐρείπιον, ἡ ἐρειπωμένη οἰκία Ἴων. (Σμύρν.)
Τσακων. (Χαβουτσ.): *"Ηταρ' 'ς τὰ Παλιόχωρα, 'ς τὰ γκρέμια*
(ἦταρ = ἦτο) Χαβουτσ. Συνών. γκρέμισμα Α3.

γκρεμισιά ἡ, Α. Λασκαράτ., Ἡθῆ, 47 — Λεξ. Δημητρ.
γκρεμισιά Κεφαλλ. Ὁθων.

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. *γκρεμίζω* καὶ τῆς πα-
ραγωγ. καταλ. -ιά.

Κατακρήμνις, ἀκουσία πτώσις ἔνθ' ἄν.: *"Εφα νὰ
γκρεμισιά! Κεφαλλ. Ἐπῆε ἀπὸ γρεμισιά* (κατακρημνισθεὶς
ἐφονεύθη) αὐτόθ. *Θὰ σὲ πιάκω καὶ θὰ σοῦ δώκω καμμιὰ
γκρεμισιά γερὴ Ὁθων. Συνών. γκρεμίλα, γκρέμι-
σμα, γκρεμισμός, γκρεμοτσάκισμα*

γκρέμισμα τό, κρέμισμα Πόντ. (Ἰνέπ.) κρέμισμαν Πόντ.
(Σταυρ.) κρέμυμαν Πόντ. (Τραπ.) κρέμισμαν Πόντ. (Χαλδ.)
γκρέμισμα πολλὰχ. γρέμισμα Κρήτ. (Ἀρχάν. κ.ά.) Πελοπν.
(Καρβελ. Κίτ. Μάν. κ.ά.) γκρέμ'σμα Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.)
Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Μακεδ. (Γαλάτιστ.) γρέμ'σμα Α. Ρου-
μελ. (Συναπλ.) γρέμισμα Κρήτ. (Κίσ.) κρέμ-μισμαν Κύπρ.
Χίος (Πισπιλ.) κρέμ-μισμαν Λυκ. (Λιβύσσ.) γκρέμισμα
Λεξ. Περίδ. Βυζ. Δημητρ. γρέμισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.
ἀγγρέμισμα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) ἀγγρέμισμα Κίμωλ. ἐγκρέ-
μισμα Λεξ. Βάνγ.

Ἐκ τοῦ ρ. *γκρεμίζω*. Ὁ τύπ. ἐγκρέμισμα
καὶ παρὰ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Κατακρήμνις, πτώσις, ἀφ' ὑψηλοῦ τόπου
πολλὰχ.: *Τοῦ ὅσωσε ἓνα γκρέμισμα ἀπὸ τὴ σκάλα, ποὺ
κατατσακίστηκε! Ἀθῆν. Εἶναι ἓνας ἀδίχριστος, ποὺ θέλει
γκρέμισμα Κρήτ. Ἐπαθ' ἓνα γκρέμ'σμα, ἦταν οὐλον θ'κό τ'!*
Στερελλ. (Αἰτωλ.) *"Οπως κατάδησε, δὲ δού μένει παρὰ τὸ
γκρέμισμα Κεφαλλ. Εἶδα γρέμισμά 'τον εὐτό! Χίλια κομμά-
θια ἴνηκε! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὸ βόδι ἐιδιὰ ἀπὸ ἀγγρέμισμα*
(ἐιδιὰ ἀπὸ = ἐπῆγε ἀπὸ, ἐφονεύθη κατακρημνισθὲν) Πε-
λοπν. (Κίτ. Μάν.) *"Αμα ὁ ἄθρωπος 'ὲ γροικᾷ, ἔν' γι' ἀγγρέ-
μισμα* (γροικᾷ = ἀκούη) Κίμωλ. Ἄσμ.

*Σκίσιμο θέλει τὸ χαρτί, χύσιμο τὸ μελάνι
καὶ γρέμισμα ὁ γραμματικὸς σ' ἓνα βαθὺ λαγάδι*
(μοιρολ.) Πελοπν. (Καρβελ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Κρέμ-μισμαν* τοῦ Κα-
μήλου Κύπρ. *Κρέμ-μισμαν* τῶ Ζαφτιέδων Χίος (Πισπιλ.)

2) Κατεδάφισις οἰκίας κλπ. πολλὰχ.: *Μόλις τελειώση τὸ
γκρέμισμα τοῦ σπιτιοῦ, θ' ἀρχίσωμε ἀμέσως τὸ χτίσιμο*
Ἀθῆν. 3) Ἐρείπιον Ἀθῆν. Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ζάκ. Ἡπ.
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ὑπάτ.) — Λεξ. Βυζ. Δημητρ.: *Μετὰ τὸν*

